

ת"פ 30843/11/10 - המאשימה: מדינת ישראל נגד הנאשם: ראובן רהטלב

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 30843-11-10 מדינת ישראל נ' רהטלב

בפני: כב' השופט שמואל טננבוים, סגן נשיא
המאשימה: מדינת ישראל

נגד
הנאשם: ראובן רהטלב

גזר דין

1. הנאשם הורשע בהכרעת הדין מיום 1.5.14 בביצוע עבירה של העסקת שני עובדים זרים שלא כדין בניגוד לחוק עובדים זרים, התשנ"א - 1991 (להלן: "החוק").

2. המאשימה טענה לעניין העונש, כי העבירה בה הורשע הנאשם הוגדרה זה מכבר מסוג העבירות החמורות, אשר הפכו מכת מדינה. מדובר בעבירה שהינה כלכלית במשמעותה ולפיכך יש להחמיר במישור הכלכלי, על מנת להשיג הרתעה משמעותית. במקרה הנדון נוהל הליך מלא ואין מקום לקבוע נסיבות מקלות.

כיום בהתאם לסימן א' לפרק ו' לחוק העונשין, על בית הדין לקבוע את מתחם הענישה ההולם, טרם ייגזר דינו של הנאשם הספציפי. במקרה הנדון לטענת המאשימה, יש לקבוע מתחם ענישה כשהרף התחתון הוא 2.5 פעמים הקנס המנהלי שהוטל דהיינו 50,000 ₪ והרף העליון הוא 6 פעמים מהקנס, קרי 120,000 ₪.

במקרה זה עותר ב"כ המאשימה לקנס בגובה פי שלוש מהקנס המנהלי ובסך 60,000 ₪.

בנוסף, ביקשה המאשימה להורות כי הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירות לפי חוק עובדים זרים במשך שלוש שנים בסך 116,800.

3. בטיעונו לעונש, טען הנאשם, כי בחר לנהל את ההליך מתוך אמונה שלמה בצדקתו ואין לשקול זאת לחובתו. ב"כ הנאשם חזר והסביר, כי מדובר בקבלן שעובד בכמה אתרים ולכל אתר יש מנהל עבודה

שאחראי על העסקת העובדים ולו היה יודע ששני עובדים ללא היתר מועסקים באתר בו הוא עובד וודאי שלא היה נותן יד לכך. ב"כ הנאשם טען, כי מדובר באדם בן 67 ללא כל עבר פלילי, אשר מקבל קצבה מהביטוח הלאומי כפנסיונר. עוד נטען כי העובדים הזרים שבגין העסקתם הואשם נשאו היתר עבודה בישראל, כשהמחלוקת הייתה כי היתר זה אינו על שם הנאשם. במצב דברים זה הטענה לפגיעה כלכלית ופגיעה בשוק המקומי, אינה רלוונטית.

דין והכרעה

4. החל מיום 10.7.12 נכנסו לתוקפם הוראות חוק העונשין, התשל"ז-1977, שחוקקו במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, ושעניינן הבניית הענישה. על פי תיקון מספר 113 לחוק העונשין, מלאכת גזירת הדין תיעשה בשני שלבים. בשלב הראשון יש לקבוע מהו מתחם הענישה ההולם לעבירה, ורק לאחר מכן, בשלב השני, יש להכריע מהו העונש המתאים לנאשם, אשר ייגזר, על פי רוב, ממתחם הענישה ההולם. על פי התיקון לחוק, העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה, היינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת המעשה ונסיבותיו לבין סוג ומידת העונש המוטל על המבצע. מלבד עיקרון זה, המבטא את עיקרון הגמול בענישה, קובע התיקון לחוק כי על בית המשפט הגוזר את הדין להשית ליבו גם לשיקולי ענישה נוספים, כגון הגנה על שלום הציבור; שיקומו של הנאשם; הרתעת היחיד והרבים וכן נסיבותיו האישיות של הנאשם.

5. לאחר עיון בטענות הצדדים להלן החלטתי.

עבירה של העסקת עובדים זרים ללא היתר הינה עבירה חמורה אשר השלכותיה עשויות להיות קשות על המצב הכלכלי והחברתי בישראל ועל שוק העבודה. יש ליתן משקל לעובדה, כי מדובר בעבירה כלכלית אשר הדרך להרתיע מלעבור אותה הינה הטלת קנס משמעותי. מדובר בעבירה חברתית ומוסרית הפוגעת גם בתנאי עבודתם של עובדים מקומיים רבים. אין להתעלם מהעובדה כי במקרים מסויימים העסקת עובדים זרים ללא היתר מהווה גם סיכון בטחוני.

לאור זאת יש מקום לחייב בתשלום קנס שיוצר הרתעה מפני ביצוע עבירה של העסקת עובדים זרים שלא כחוק (ע"פ 1001/01 מדינת ישראל - נפתלי נסים, פד"ע ל"ח 145), ויהפוך את ביצוע העבירה לבלתי כדאי.

6. בשים לב לכל אלו, ראיתי לנכון לקבוע את מתחם הענישה הראוי במקרה זה לגבי הנאשם, על הטווח שבין 20,000 ₪ לבין 100,000 ₪.

7. במישור הנוסף, נסיבות הקשורות בנאשם עצמו, ביצוע העבירה במסגרת משלח ידו של הנאשם ומשיקולים כלכליים, מטה את הכף לחובתו. מנגד יש לקחת בחשבון במקרה זה את חלוף הזמן הרב מאז ביצוע העבירה נשוא כתב האישום, את העובדה כי לנאשם אין הרשעות קודמות ומעולם לא הוטלו עליו קנסות בגין עבירות דומות. הנאשם כיום פנסיונר המתקיים מקצבה ואין ספק כי הטלת עונש כספי

כבד מדי עלול למוטט אותו כלכלית.

משכך, הריני משית על הנאשם קנס בסך 30,000 ₪ לתשלום ב-20 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון שבהם לא יאוחר מיום 1.12.14.

8. בנוסף, הנני מחייב את הנאשם, מכח סעיף 72 לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ליתן התחייבות להימנע מהעבירה בה הורשע תוך תקופה של שלוש שנים מיום קבלת גזר הדין. היה ויפר את התחייבות זו, יחויב מיד בקנס המרבי הקבוע בחוק בעת ביצוע העבירה, בסך של 116,800 ₪. על הנאשם לפנות למזכירות בית הדין תוך 30 ימים מיום קבלת גזר הדין על מנת לחתום על ההתחייבות האמורה.

לבקשת הצדדים ישלח גר הדין לצדדים בדואר.

ניתן היום, ה' תשרי תשע"ה, 29 ספטמבר 2014, בהעדר הצדדים.